

Pozdravi.

Doslo je mnogo pismenih in brzojavnih častitk. Med drugimi so nas pismeno pozdravili ljubljanski župan g. Hribar, g. Cvahte iz Male Nedelje, gasilno in bralno društvo od Sv. Jurija ob Ščavnici itd. Ker mnogim čitalnicam ni bilo mogoče osebno nas pozdraviti, so to storile brzojavnim potom, tako celjska, ptujska, breška in vranska. Izročili so nam tudi svoje pozdrave «Slov. Gosp.», «Süd. Post.», gsp. Ermenc, Lojdovo omizje v Ljubljani in tudi po svoji požrtvovalnosti znane litijske Slovenke so se nas spominjale. Ljudstvo je te pozdrave navdušenimi živjoklici sprejelo. Doživeli smo v resnici v Konjicah vesele urice, kakor se ne do sedaj. Razšli smo se z veselo nado, da nam pripravi «Čitalnica» v kratkem zopet enako lepo veselje. Ta dan ostal bode vsem udeležencem v trajnem spominu.

Drugi dan.

Drugi slavnostni dan je bil v mnogih ozirih še bolj imeniten. Ob 6. zjutraj smo se zbrali in skupno korakali na Brinjevo goro, kjer je sloveča Marijina božja pot. Bila je krasna pot in marsikatera slovenska pesem je donela iz hriba daleč na okrog. Akoravno je skoraj 2 uri hoda, so nam te pesmice zelo okrajšale pot. Med sv. mašo smo se zahvalili M. B. za prejete dobrote in priporočili, naj še zanaprej čuva tako tlačeni slovenski narod. Po sv. maši smo skupno zajtrkovali in med tem časom nas je zabavala Napolitanova godba. Med pesmimi nam je hitro potekel čas in treba je bilo nastopiti pot proti domu, ker nas je čakalo še ogromno dela. Med potjo povabil je izletnike starosta konjiških Slovencev g. Ivan Šepic in okrepeal utrjene romarje s kapljico izvrstnega Škalčina. Po kratkem odmoru na lepem posestvu Šepičevem zagledali smo v venci in zelenjem okrašeno hišo. To je lastnina gospe Pospisilove, katera je izletnikom na čast okrasila hišo in jih tudi pogostila. Toda radodarnosti konjiških Slovencev še ni bilo konec; vrli g. Ogorevc povabi izletnike, naj si ogledajo njega nov nasad v vinogradu. Radi smo se odzvali njegovemu vabilu, ker smo vedeli, da nas čaka tudi tukaj dobra kapljica. Bodi nam mestu vsem trem izrečena najlepša hvala vseh izletnikov. Le prehitro so pretekle urice v veseli in poštenu družbi. Novi čitalnici pa kličemo: Bog ji daj svoj blagoslov, da bi zamogla delovati v prid ljubemu našemu slovenskemu narodu!

Nemčurski napadi.

Da bi slavnost, o kateri smo ravno poročali, preprečili ali vsaj da bi ne mogli slo-

Ta pesem je izšla pozneje tiskana in doživela že več izdaj. Solnce je svetilo vrlo krasno, ko sem konečno našel svojo glavo. Te radosti ni mogoče opisati in preklicano težko se spominjam, kaj vse sem takrat čutil, ko sem našel svojo glavo. Le to vem, da sem bil v tem trenutku tako opojen radosti, da sem pozabil na očetovo ločitev in na njegove opomine, da sem se posadil na svojo glavo in da sem prvič v svojem življenju zaklical: «Srečen sem!»
(Dalje prihodnjič.)

Smešničar.

Pijanec se osamljen vrača iz gostilne na dom. V stolpu začne bít zvon na eno plat, ker je nastal ogenj. Pijanec pa misli, da bije ura ter šteje: «Eden, dva, tri . . . do štirinajst.» Zvon neha bít, a pijanec vzklikne: «Oh, kaj bo rekla žena, tako pozno še nisem nikdar prišel domov.»

Sodnik: «Klobuk denite z glave!» Priča: «Hvala gospod, saj me ne moti.» Sodnik: «Pa mene moti!» Priča: «Zakaj Vas moti, saj je klobuk na moji glavi!»

vesnosti tako sijajno obhajati, prizadevali so si naši Posilinemci na vse mogočne načine. Strobili so si skupaj vso lakinažo, ki jo imajo. Usnjar Lavrič sklical je tisti popoldne tudi vse svoje pomočnike in hlapce in jim dal štiri sodčke piva. Razveseljene po pijači, pošlje jih na cesto, da pozdravijo vsakega mimo idočega udeleženca z močnimi «heil» klici. Posebno čudno je, da je obč. odbor si izbral že omenjenega Lavriča in peka Sutterja, ki sta najbolj delala zoper slavnost, za policaj-komisarje, da za mir skrbita. Oj ti ljubi Bog!

Med največjo množico je bilo tudi veliko nemške (?) šolske mladine. Vidi se v kakem duhu se vzgaja uboga mladina in stariši lahko obilo sadu pričakujejo od take vzgoje. Da je tudi kamenje letelo, da so več naših ranili o tem še omeniti ni treba, kdor pozna nemčursko konjiško sodrgo. Konjiški okoličani! Sedaj ste imeli priložnost z lastnimi očmi videti, kako so vsi nadepolni (?) konjiški mladeniči pomagali izzivati in zmerjati Slovence, od katerih živijo. Pri žvižganju in kričanju pa so se posebno odlikovali dimnikar Kump (kaj bi siromak začel, ako bi ne bilo slovenskih dimnikov), Brezovnikov Lojzl (ki tako rad dela slovenske ključavnice, če jih le dobi, in se pri vežnih vratih zmirom ozira, od kod mu bode prinesel kateri okoliški Slovenec pokvarjeno škropilnico, da bi jo oklepal). Da so tudi Bezenšekov Korl, Hausenbichlovi sinovi itd. razgrajali, kdo se bi čudil? Sploh je pokazala ta slavnost, kako daleč je pripeljal naše Nemce Wolfov duh, ki ima svoj sedež v Vrbnikovi gostilni.

Prvo Zoffovo delovanje v Konjicah.

Konjičani lahko razumejo veselje, ki je zavladalo v celem Slovenje-graškem okraju, ko se je zaslislalo, da ga mora zapustiti gsp. Zoff. Pri naši slavnosti je hotel pokazati nepristranost, pa se mu ni posrečilo. Trški obč. odbor (v katerem sedijo sami možje, ki se le silijo za Nemce) je modro sklenil, naj se tisti večer zaprejo vse gostilne ob 10. uri zvečer. Ko bi obč. odbor dodal temu sklepu, da ta zapoved velja tudi za vse nadaljnje nedelje, bili bi mu vsi hvaležni, ker bi bilo veliko manj prepira, krega in tepenja v Konjicah. Sklenili so tudi, da ne smejo Slovenci skupno hoditi, temuč posamezno. Gosp. Zoff je vse to odobril. Pa ste pomislili g. nadkomisar, kako nesrečen je posebno drugi sklep? Če namreč Slovenci posamezno gredo, jih ložje nemčurska druhal napada in pobija. Ako bi bil g. Zoff nepristranski, naročil bi Lavriču, naj svoje razgrete pomočnike domov pošlje, namesto da so izzivali in hajlali, in gotovo bi bili vsi v miru. Prepovali so prolog govoriti s popolno nedolžno vsebino; črtali so znano Aškrčevo pesem «Na delo», katero je g. Vavpotič za to slavnost komponiral. Hvala Bogu, da nam vsaj niso izčrtali z banketa uživanja slovenskega vina in od slovenske kuhinje pripravljenih jedil. Gosp. Zoff je s tem že tudi v Konjicah pokazal, da ni pravi mož na pravem mestu in naši poslanci bodo morali skrbeti, da mu poiščejo kje njegovim zmožnostim primerne mesta.

Slavnost v Konjicah je znamenje, da se konjiški in okoličanski Slovenci vzbujajo, in nemiri povzročeni po naših Posilinemcih so le pospešili slovensko zavednost in neustranjenost.

Dopisi.

Iz Ruš. Na tolikih krajih se pojavlja organizovanje kmetov in njih zadrug. Ne vem, so li naši narodno zavedni kmeti v tem oziru gluhi, da se ne zgledajo? Gotovo je, da se na ruškem kolodvoru mnogo blaga odvažja in privržja, a vse redno le po prekupeih! Za vzhodni del Pohorja je skrajno potrebno, da se tudi mi kmeti organizujemo, ter povspešimo svoj gmotni razvoj! Začeti je treba in sicer kmalo, sebi na korist! Opozorim Vas,

dragi mi občani še na to: Koliko židov in drugih je obogatelo ob naših pridelkih! — Kmet! Ti delaš in trpiš, dobiček ima pa priliznjeni trgovec, žid! Prosite gosp. Ivana Kača, da Vas pouči o organizaciji kmetijskega stanu! Vas gospod urednik pa prosim, da moje skromne misli v Vašem, kmetu toliko prijaznem časniku priobčite in zakličete: Slovenec naj napreduje gmotno in gotovo bo tudi v svojem narodnem boju vstajal. Kmet.

Makole. Pri nas je pretečeno nedeljo naš slavnosti kmečki organizator gosp. I. Kač predaval o koristih kmečkih zadrug. Obilno število kmetov ga je z veliko pazljivostjo in zadovoljnostjo poslušalo. Začela se je tudi takoj snovati zadruga, katero upamo do jeseni že ustanoviti. Tržila bo z živino, z mlekom, sirom in z vinom. Posebno vina bo imela naša zadruga do 100 strtinjakov na prodaj, kar že sedaj lahko naznanjamo. Sploh pa kličemo slovenskim kmetom, da pridno ustanavljate take zadruge, ker te so edina pomoč, ki zamore povzdigniti kmečko blagostanje. Če bo cela Spodnja Štajarska v zadrugah zvezana, bodo te zadruge nepremagljiv steber naše narodnosti. Torej na delo! Kdor želi tako zadrugo ustanoviti, naj se samo pismeno obrne do veleč. gsp. Kača v Žalcu, ta bo potem že sam celo stvar vodil, dokler se uredi. Samo oglasiti se je treba. Naprej!

Iz Crešnjic pri Vojniku. Da je naš trg tako ubožal, je med drugim krivo, ker nimamo ceste, po kateri bi zamogli pridelke: les, vino, sadje z malimi stroški odvažati. Zavoljo ceste ne pride nobeden sam po nje. Kadar prodamo, dobimo le vožnjo plačano, če se ne potere voz; za blago pa skoro nič. In hrbet, kako trpi pri nas! In vendar bi se dala zlozna cesta za rovimskim potokom napraviti, po kateri bi se lahko s konji vozilo, če bi le hoteli se ganiti sl. okrajna zastopa v Celji in Konjicah pa sl. županstva v Višnjivesi, Bezovici in Tolstemvrhu, pod ktere mi spadamo. Še sicer zaslužen mož, g. J. Lipuš, župan v Višnjivesi se veliko za nas ne zmeni. Pusti samo kako jamo zakopati ali plaz razmetati, pa je dobro in mi vozimo čez hrib Kušarico, da se ves čas križamo, pa vzdihujemo k Bogu za pomoč, ker smo v smrtni nevarnosti. Kadar se naklade nalagajo, o tedaj smo pa dobri za plačilo.

Letos bo slaba letina, morali bodemo več lesa prodati, da zmagamo obresti, davke in še živeti bo kupovati. Če bi za les le toliko dobili ko je vreden; pa nam bode le vožnja plačana in les bo šel — fuč, ker imamo tako cesto. Prošnje naše so zastoj. Če ni res, kar pišemo o našem položaju in o naši cesti čez Kušarico, pa nam odgovorjajte.

Ljutomer. Dne 21. avgusta so se vršile volitve velikega posestva v okrajni zastop za Ljutomer. Izvoljeni so bili le Slovenci, nasprotnika niti na volitev ni bilo. Žal samo, da tam, kjer ni nasprotnikov — Nemcev, pa si morajo nasprotovati domačini sami in to samo ali iz osebnosti ali pa iz sebičnosti. Slovenci pač ne smejo edini biti. Ta neednost se zlasti kaže pri raznih kmečkih zadrugah na Murskem polju. Vsak bi rad nekaj bil in ne ozirajoč se na občno korist in splošni blagor, bi rad, da bi se le njemu, poedinemu, koristilo.

Pa ne vstrašimo se, če tudi ta ali oni bega. Vsak začetek je težaven, prihodnost bode pa učila, da naš trud ni bil zaman. Držimo se besed, ki nam jih je govoril na zadnjem zborovanju kmečke zadruga za ljut. okraj gosp. Jelovšek: Nezadovoljneže, rogovileže, koristolovce in nevedneže ne sprejemajte, ali če jih imate, jih sčasoma odslovite.

Dne 3. septembra se bode ustanovila na Cvenu zadruga za bikorejo, — gotovo velik napredek, če pomislimo, kako nazadujemo z živinorejo in kako malo dobička prinaša konjereja že zdaj in ga se le bode. Dasi-ravno se je gledé na živinorejo že marsikaj

zgodilo v našem okraju, vendar po občnem mnenju ne tako, kakor bi se to moralo. Pincgavski biki so za naše kraje — nezmisel. Toda o tem pričakujemo obsirnejšega in natančnejšega poročila iz bolj spretnega peresa.

Povedal nam je g. Jelovšek marsikatero pametno besedo o domači perutnini, o svilo-reji, o gnojilih itd. Povdarjal je, da so tu na Murškem polju vsi pogoji kakor navlašč za kmetijske zadruge in za uspešno in prav dobro gospodarstvo. Torej pridite radi poslušat, kadar koli pride. Če pride on rad, kakor je to sam rekel, dasiravno mu primanjkuje časa in ga stane pot mnogo truda, zakaj ne bi prisli mi radi poslušati, ko gre samo za našo korist? Naj nihče ne misli, da že vse vé, in da mu ni treba ničesar izboljšati, če tudi morebiti nima dolga in ima par cvenkov prihranjenih.

Sv. Trojica v Slov. gor. (Sijajen shod.) V nedeljo je obhajalo »Katoliško politično društvo« za okraj Sv. Lenart sijajno zmagovalje pri Sv. Trojici. Vrhli ter odličnih slovenskih kmetov je privrelo od blizu in daleč v tolikem številu, da jih niso mogli obseči znotranji in zunanji prostori gospoda Mlinariča. Pogled na toliko množico samih vrlih kmetov je pa tudi govornike tako navdušil, da so si prizadevali z vsemi duševnimi in telesnimi silami poslušalce vseskozi zadovoljiti. Otvoril je zborovanje g. podpredsednik Fr. Muršič s pristrčnim pozdravom ter kratko razložil dano mu nalogo: Kaj hočemo? Razjasnil je namen, pomen in potrebo našega društva v sedanjem času. Kmetje morajo vedeti in spoznati kaj so, kako se vlada ž njimi, kakšne pravice imajo; kmetje se morajo politično, narodno in gospodarsko razvijati, izobraževati in k temu naj bi jim pripomoglo naše društvo. Omenja potem nečuvence, vnebo-upijoče krivice in nasilstva, ki se nam godé od strani Nemcev ter opominja kmete, naj terjajo vsepovsod svoje pravice, ki jim gredo po božji in človeški postavi.

Burno pozdravljen nastopi sedaj ljubljeneč štajarskih Slovencev, g. poslanec Žičkar. Koj začetkom omeni, da je to tekom dveh let njegov 21. shod. Potem pa natančneje razlaga o svojem delovanju na Dunaju. Najprvo pouči ljudstvo, kakšen namen ima državni zbor, kako je sestavljen, kateri skupini poslanec pripada itd. Glasno in jasno razloči radevednim kmetom, da »je državni zbor svoj namen zgrešil ter državna zbornica postala jama nemških kričavcev in pretepačev, ki so vsako delovanje zabranili. Sedaj vlada § 14. Podražil se je sladkor, podražilo žganje, v proračun je vzetih 4 milijone za povišanje častniških plač, 4 milijone za povišanje sodnijskih uradnikov, 3 milijone za povišanje plače železniških uslužbencev in 1 milijon za žandarje in financarje. Kmet pa? Naj plača! Vsega tega najbrž ne bi bilo, ko bi državni zbor redno zboroval. Slednjič navdušuje gosp. poslanec svoje volilce zvesti ostati sveti veri in besedi materni.

Težko in željno pričakovan povzame sedaj besedo prijatelj slovenskega kmeta, po-žrtvovalni g. Ivan Kač. Gospod predsednik omenja, da je to tisti mož, ki je bil živa priča celjske surovosti. Tudi on je bil napaden, pobit na tla in čez njega je šla celjska fakinaža in policija. Gosp. Kač razlaga potem, da so nam kmetijske zadruge krvavo potrebne, sicer kmetijska posestva kmalu propadejo in kmet bo postal suženj, tlačan. Razločno pripoveduje kaj so kmetijske zadruge, kako lahko se ustanovijo, kako da jih vlada sama podpira ter opominja kmete naj se kmalu zberejo ter združijo v zadrugo, sam jim hoče tudi pomagati. Kmalu se ustanovi zveza vseh zadrug na spodnjem Štajarskem in le takrat dobi posamezna zadruga moč in veljavo. Upajmo, da govor g. Kača ne bo glas upijočega v puščavi.

Četrty govornik, g. Gomilšek iz Jarenine, podaja izvrstno vodilo našemu kmetu, kako se naj izobražuje. Zlasti povdarja, naj bi ne bilo kmečke hiše, kjer bi se ne bral »Slov.

Gospodar«, kjer bi ne imeli knjig družbe sv. Mohorja. Kmet mora brati, pristopati k raznim društvom in zadrugam, hoditi na poučne shode itd. V vzgled navaja poslušalcem vrle Jareninčane. Začetkom je bilo v župniji le 15 »Slov. Gospodarjev« in sedaj jih je že 62; zato pa se pozna tudi sad tega izobraževanja v Jarenini. S svojim gromovitim glasom, prepričevalnim govorom navdušil je naše ljudstvo za pravo omiko in izobražbo. Glasno pritrdjevanje in pohvalo je žel v plačilo neutrudljivo delavni g. Gomilšek.

Društvo je že pri tej priliki zelo lep sad svojega delovanja, ker so se sklenile enoglasno štiri velepomembne resolucije ali sklepi: 1. »Nad 500 slovenskih kmetov in drugih narodnjakov raznega stanu, zbranih pri Sv. Trojici v Slov. gor. na shodu« katol. polit. društva »za sodnijski okraj Sv. Lenart v Slov. gor. se zgraja v dno duše nad surovostjo celjskih Nemcev, katero so vprizorili oni teden nad mirnimi Slovenci, omiljuje celjske Slovence ter prosijo slovenske poslance, naj bi se trudili in potegovali, da se podpravi celjska policija, da bo varno življenje in premoženje naših bratov, celjskih Slovencev.« 2. Resolucija zadeva regulacijo Pesnice. 3. Šestletno šolo. 4. »Ker Slovenci ne najdejo v deželnem zboru nobene pravice, ker torej Nemci nimajo srca za slovensko ljudstvo, ki šteje tretjino prebivalstva, zato zahteva nad 500 na današnjem shodu zbranih volilcev lenartskega okraja, da se za južni Štajar napravi poseben namestniški oddelek, kjer bo tudi Slovenec našel svojo pravico. Zbrani volilci torej odločno kličejo: Proč od Gradca!»

Če iskro vržeš v sod smodnika, raznese vse v bližini; enako so pretresli orjaški klici: Proč od Gradca srca poslušalcev, pretresli vse velike prostore, kakor da bi se bile vzbudile podzemeljske potresne moči. Ljudstvo je grabila nevolja, ko mora toliko plačevati v deželne namene, mina pa ničesar od dežele. Skoro polovico davka plačujemo, pravica pa nimamo; izmed 63 poslancev je slovenskih le osem. »Deželne »tejatere« zidajo v Gradci«, oglasi se nekdo. »In kaj ima Slovenec od tega?« »Plačevati, vzdrževati jih mora«, odgovarja drugi. In tako se je naštel še mnogo drugih krivic, predsednik pa je imel veliko truda ljudstvo potolažiti in pomiriti. Navdušuje jih še za sveto narodno delo, zahvaljuje jih za toliko udeležbo in kmetje so drage volje obljubili mnogoštevilno obiskovati politične shode. Spominjajoč se sv. Očeta in presvitlega cesarja, katerima so zagromeli gromoviti »živio« - klici zaključil predsednik sijajno zborovanje v pozni uri.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Imenovanje.) Ravnatelj mariborske gimnazije je imenovan g. J. Glovacki, doslej vodja slovenskih paralelk v Celju.

(Duhovniških vaj) se udeležuje mimo mil. kneza in škofa 112 duhovnikov lavant. škofije. Vodi jih jezuit o. A. Švajkart.

(Jeruzalemsko romanje,*) spisal prof. J. Zidanšek, čez 200 strani obsegajoča knjiga s podobami, dobiva se s 1. septembrom v tiskarni sv. Cirila v Mariboru in sicer mehko vezana po 35 kr., po pošti 40 kr.; trdo vezana 45 kr., po pošti 50 kr. in v platnu po 60 kr. po pošti 65 kr. Ker je čisti dobiček namenjen družbi sv. Cirila in Metoda, prepričani smo, da bodo rodoljubi pridno segali po knjigi, ki se odlikuje po svoji vsebini in zunanji obliki!

(Iz šole.) Gosp. Jož. Cizelj na Dunaju je imenovan učiteljem na meščanski šoli v Krškem.

(Veroučitelji srednjih šol), ki se nahajajo v naši škofiji so imeli v ponedeljek zborovanje, na katerem se je govorilo o strokovnih stvareh.

(Srečkanje) pri sv. Magdaleni v Mariboru se bo vršilo v četrtek dne 31. avgusta ob 8. uri zjutraj in sicer v telovadnici mestne deške šole III. vpričo posvetne gosposke. Nakupljeni in pripravljeni so že vsi dobitki in sicer sami lepi vrednostni predmeti za domačo rabo. Razpreglednica vzdignjenih štev. se bode objavila v »Slov. Gosp.« dne 7. sept. Kdor še ima kaj nepoplačanih srečk, je lepo prošel, da jih plača do 30. t. m. ali pa da jih vrne do tistega dne in ako jih še upa kdo za dvakrat boljšo plačo kaj razpečati, naj mi takoj piše. — Tomaž Rožanc, kanonik in dekan v Mariboru.

(Duhovniške vesti.) Č. g. Franc Časl, župnijski upravitelj v Sv. Lenartu nad Laškim, je postal župnik istotam.

(Celjske razmere.) V Celju je bil predvčeraj obsojen zet celjskega župana, dr. Negri, na tri dni zapore, ker je opljuval gospico Milo Sernečevo. Nemška omika! — Po noči od nedelje na ponedeljek, čakala je celjska fakinaža na celjske Sokole, da bi jih napala ob povratku iz Sevnice. Sokoli so došli zjutraj in fakinaža je čakala zastoj!

(Cerkvene zadeve.) V Jarenini so bile od 6.—15. avg. za posamezne stanove duhovne vaje, katere so vodili č. gg. misijonarji sv. Vincencija P. Javšovec, Kitak in Krivec. Udeležba je bila vsestranska. — Romanje v Jeruzalem letos izostane, ker se je oglasilo premalo udeležencev. Vplačani denar se vrne.

(Nagla smrt.) Dne 17. avgusta popoldne je nagloma umrl za srčno kapjo dijak Martin Puklavac iz Podgradja pri Ljutomeru. Dovolil je sedmo šolo v Novem mestu z dobrim uspehom. Bil je sin vrlih starišev, ki so darovali zanj zadnje krajcarje. Dijaki od blizu in daleč so mu zapeli v slovo dve lepi pesmi. N. v m. p.

(V Celju) umrla sta pretekli teden nagle smrti dva naša zagrizena narodna naprotnika, ključavničar Joh. Schön in brivec J. Warmuth, oba k nam privandrana Nemca, ki sta se vdeležila tudi zadnjih demonstracij proti Slovincem. Umevno torej, da se je ob njunem pogrebu, ko so se vračali pogrebci po noči iz gostilne domu, prav po domače zopet hajlalo.

(Izlet Ljutomeržanov.) Dne 17. avg. priredilo je tamburaško društvo ljutomersko svoj običajni izlet k sv. Miklavžu. Pela so mlada grla pri sv. maši, da jih je bilo veselje poslušati. Tamburica ni še zgubila zanimanja, to je pokazala popoldnevna veselica v šolskih prostorih. Mnogobrojna je bila vdeležba povabljenih, ki so z največjim zanimanjem sledili posameznim točkam in toli burno zahtevali ponavljanja, da so mladi prstje skoraj otrpneli. Ko so pa še dekleta troglasno zapela narodne pesmi, ki jih je v ta namen navlašč pripravil g. Slekovec, naraslo je veselje tako, da je začelo popevati po dvorani mlado in staro: »Lepa naša domovina.« »Slovenec sem,« vmes pa brenkanje tamburice — krasni trenotki, da ne pozabimo tako kmalo veselega dneva, na katerem se imamo še prav posebno zahvaliti spretnemu voditelju tamburašev, g. Čehu. »Šaljivemu« brzojavu iz Ljutomera primerna zahvala!

(Sokolsko slavlje v Sevnici.) Celjski Sokoli so priredili zadnjo nedeljo izlet v Sevnico. Pridružili so se jim tudi Sokoli drugih društev, tako da jih je bilo vseh skupaj okoli 40. Trg se je praznično opravil za vsprejem. Vse slovenske hiše so bile v zastavah, tudi raz Kaučičev grad je plapolala ponosno slovenska zastava. Ob 2. popoldne so došli Sokoli v trgu bili navdušeno pozdravljeni. Pri obhodu so jih ljubeznive Sevnčanke bogato obsipavale s cvetjem. Ob 4. so bile telovadske predstave, ob 8. zvečer se je pričel komers. Zabava je bila živahna ter je trajala pozno v noč. Da je vse tako lepo uspelo, imamo se mnogo zahvaliti trgovcu Zwenkelu, ki se je v ta namen veliko trudil. Čudno pa se nam je zdelo, da smo morali slovenske razglednice kupovati pri nemškem trgovcu Schalku, ki seveda v pozdrav So-